

UZASADNIENIE

Prokurator Rejonowy w Pisz oskarżył **N. Z.**, o to że:

w nocy z 17/18 grudnia 2016 roku na ul. (...) w P., okręgu (...), działając wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą oraz nieletnim dokonał pobicia S. M. w ten sposób, że kopał go po ciele i głowie, wskutek czego pokrzywdzony doznał obrażeń ciała w postaci: stłuczenia i licznych otarć twarzy, głowy, kończyn górnych i dolnych, wieloodłamowego złamania kości zatoki szczękowej prawej częściowo z przemieszczeniem, wieloodłamowego złamania kości zatoki szczękowej lewej, wieloodłamowego złamania kości nosa z przemieszczeniem, złamania łuku jarzmowego lewego, które to obrażenia naruszają czynności narządu ciała na okres powyżej dni siedmiu w rozumieniu art. 157 § 1 kk, przy czym działaniem swoim naraził S. M. na niebezpieczeństwo utraty życia lub nastąpienia skutku określonego w art. 156 § 1 kk,

to jest o czyn z art. 158 § 1 kk

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W nocy z 17 na 18 grudnia 2016 r. na ul. (...) w P., w rejonie sklepu (...) doszło do zdarzenia, gdy pokrzywdzony S. M. znajdujący się pod wpływem alkoholu wracał wspólnie ze swoim znajomym Ł. Z. z baru (...) do domu. W pewnym momencie napotkali na swej drodze dwóch innych mężczyzn, tj. nieletniego R. B. i P. K.. S. M. i R. B. w trakcie mijania zderzyli się ze sobą barkami. W związku z powyższym między mężczyznami doszło do sprzeczki słownej, a następnie R. B. zaatakował S. M. i doszło pomiędzy nimi do szarpaniny. W zdarzenie po chwili włączyli się trzej inni znajomi R. B., którzy akurat znajdowali się w pobliżu, tj. E. S., N. Z. i K. L.. Kolega pokrzywdzonego S. M., Ł. Z. wobec przewagi liczebnej przeciwników postanowił uciec z miejsca zdarzenia. Natomiast R. B., P. K. i N. Z. nadal bili pokrzywdzonego S. M., w ten sposób, że kopali go po ciele i głowie. Najbardziej agresywny był oskarżony N. Z.. W pewnym momencie N. Z. kopnął siedzącego i zupełnie już bezbronного mężczyznę w głowę na tyle silnie, że ten upadł na ziemię i stracił przytomność. Przerażeni tą sytuacją mężczyźni od tego momentu próbowali udzielić pokrzywdzonemu pomocy. Pojęli działania w celu ocucenia go i ułożyli w pozycji bezpiecznej. Gdy mężczyzna odzyskał przytomność ostatecznie przenieśli go na drugą stronę ulicy na ławkę. Wówczas na miejscu przypadkowo zjawił się znajomy pokrzywdzonego T. A., który go rozpoznał i zaopiekował się nim, założył mu kurtkę i wezwał karetkę pogotowia. Sprawcy szybko oddali się z miejsca zdarzenia. Wskutek powyższego pobicia pokrzywdzony doznał obrażeń ciała w postaci: stłuczenia i licznych otarć twarzy, głowy, kończyn górnych i dolnych, wieloodłamowego złamania kości zatoki szczękowej prawej, częściowo z przemieszczeniem, wieloodłamowego złamania kości zatoki szczękowej lewej, wieloodłamowego złamania kości nosa z przemieszczeniem, złamania łuku jarzmowego lewego.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego N. Z. k. 101; zeznania świadków: pokrzywdzonego S. M. k. 2v. – 3, k. 22v., k. 87v., k. 183 – 184v.; K. Ż. k. 33v., k. 175 – 175v.; E. S. k. 94v., k. 175v. – 176v.; A. K. k. 96v., k. 176v.; K. L. k. 103v., k. 176v. – 177v.; T. A. k. 36v., k. 193v.; Ł. Z. k. 7v.; protokół oględzin osoby k. 9-10, k. 78, k. 82, k. 85; materiał pogładowy k. 11-14, k. 41-76, k. 79, k. 83, k. 86; protokół zatrzymania rzeczy k. 17-19; opinia lekarska k. 28-29, k. 146; protokół oględzin płyty CD z zapisem monitoringu k. 39-40; tablica pogładowa ze zdjęciami k. 88-90)

W chwili orzekania **oskarżony N. Z.** miał 19 lat. Posiadał wykształcenie gimnazjalne. Bez zawodu. Był kawalerem, bezdzietnym, nie posiadał żadnych osób na swoim utrzymaniu. Nie posiadał również majątku. Utrzymywał się z prac dorywczych. Nie składał deklaracji podatkowych w Urzędzie Skarbowym. Został zatrzymany w sprawie do wyjaśnienia w dniu 12 stycznia 2017 r. w godzinach od 10.30 do 15.25 Nie był w przeszłości karany sądownie.

(dowód: dane oskarżonego k. 100 – 100 v., informacja z K. k. 107; informacja o dochodach k. 108; informacja z bazy PESEL k. 118-120; aktualna informacja z K. k. 180)

Oskarżony N. Z. już na etapie postępowania przygotowawczego przyznał się do popełnienia zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu w całości. Złożył wyjaśnienia zgodne z ustalonym w sprawie przez Sąd stanem faktycznym. Wyjaśnił, że widząc jak jego kolega R. B. szarpie się z jakimś mężczyzną na ziemi, podbiegł i kopnął tego mężczyznę w żebra. Potem jak mężczyzna ten przestał się już szarpać i siedział na chodniku, to kopnął go jeszcze w głowę. Po tym kopnięciu mężczyzna ten przewrócił się, stracił przytomność. Na rozprawę przed Sądem oskarżony nie stawił się. Swoją aktywność w procesie ograniczył do złożenia wniosku o mediację z pokrzywdzonym, do której ostatecznie nie doszło z uwagi na przebywanie strony poza granicami kraju.

(vide wyjaśnienia oskarżonego N. Z. k. 101)

Sąd zważył, co następuje:

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego N. Z., w tym zakresie w którym przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu w całości i opisał okoliczności popełnienia przestępstwa, albowiem były one logiczne, zgodne z zasadami doświadczenia życiowego i pozostawały w zgodzie z pozostałym zebrany w sprawie materiałem dowodowym.

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwolił na ustalenie stanu faktycznego w sposób nie budzący wątpliwości. Oskarżony przyznał się do stawianego mu zarzutu, w szczególności zaś nie kwestionował, że wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami dokonał we wskazanym miejscu i czasie pobicia S. M.. Opisał również w sposób szczegółowy swoją rolę w tym zdarzeniu. Brak było zatem jakichkolwiek podstaw, by te wyjaśnienia oskarżonego podważać, nie było bowiem żadnych racjonalnych powodów, dla których oskarżony miałby sam siebie pomawiać o zachowanie skutkujące pociągnięciem go do odpowiedzialności karnej, gdyby istotnie opisywane przez niego okoliczności nie miały miejsca. Ponadto, wyjaśnienia oskarżonego były zgodne z pozostałym, zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, w szczególności z zeznaniami świadków: pokrzywdzonego S. M. (vide k. 2v. – 3, k. 22v., k. 87v., k. 183 – 184v.), K. Ż. (vide k. 33v., k. 175 – 175v.), E. S. (vide k. 94v., k. 175v. – 176v.), A. K. (vide k. 96v., k. 176v.), K. L. (vide k. 103v., k. 176v. – 177v.), T. A. (vide k. 36v., k. 193v.), Ł. Z. (vide k. 7v.). Ponadto, wyjaśnienia oskarżonego korespondowały z pozaosobowym i tym samym niezwykle obiektywnym materiałem dowodowym, tj. protokołem oględzin osoby (k. 9-10, k. 78, k. 82, k. 85), materiałem pogładowym (k. 11-14, k. 41-76, k. 79, k. 83, k. 86), w szczególności zaś protokołem oględzin płyty CD z zapisem monitoringu (k. 39 – 40).

Całe zdarzenie zostało zarejestrowane przez znajdujący się w sklepie (...) monitoring, stąd Sąd miał możliwość naoczego zaobserwowania przebiegu zdarzenia oraz roli oskarżonego w przedmiotowym zdarzeniu. Oskarżony w postępowaniu przygotowawczym szczerze i szczegółowo opisał mechanizm popełnionego przestępstwa oraz początkowo złożył nawet wniosek o dobrowolne poddanie się uzgodnionej z Prokuratorem karze. Żaden dowód zgromadzony w sprawie nie przeczył wersji ustalonej przez Sąd, która jest tożsama z tym, co podał szczerze w swoich wyjaśnieniach oskarżony, inni współuczestnicy zajścia oraz przypadkowi świadkowie, tj. mieszkańcy ulicy (...): K. Ż. i T. A..

Przypisanie oskarżonemu odpowiedzialności karnej wymaga ustalenia popełnienia przez sprawcę czynu zabronionego pod groźbą kary przez ustawę obowiązującą w czasie jego popełnienia. Ustalenie zaś, że czyn taki został popełniony polega na wykazaniu, że sprawca swoim zachowaniem wyczerpał wszystkie ustawowe znamiona konkretnego występku zawarte w treści normy karnej, której naruszenie zostało mu zarzucone.

Przepis art. 158 § 1 kk określa odpowiedzialność za czyn, którym według tego przepisu jest udział w bójce lub pobiciu, w którym naraża się człowieka na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienie skutku określonego w art. 156 § 1 lub w art. 157 § 1. Oprócz opisanego w art. 156 kk ciężkiego uszczerbku na zdrowiu ustawodawca wyodrębnia "inny" uszczerbek, który dzieli się na "średni" i "lekki". Średni albo lekki uszczerbek na zdrowiu determinowany jest czasem trwania naruszenia czynności narządu ciała lub rozstroju zdrowia pokrzywdzonego, a nie czasem niezdolności do pracy, który może być dłuższy lub krótszy. Istotne zatem jest jedynie ustalenie, czy uszkodzony narząd pozbawiony był zdolności do normalnego działania przez okres do 7 dni, czy też przez okres dłuższy, albo przez jaki czas występowały zaburzenia w funkcjonowaniu organizmu zarówno w charakterze fizycznym, jak i psychicznym.

Przepis art. 158 § 1 kk stanowi namiastkę odpowiedzialności zbiorowej. Nie można jednak uznać go za wyłom od zasady indywidualizacji odpowiedzialności, ponieważ sprawca popełnia własny czyn polegający na wzięciu udziału w bójce lub pobiciu. Owa quasi-odpowiedzialność zbiorowa przejawia się w tym, że sprawca odpowiada na podstawie przepisu art. 158 § 1 kk niezależnie od tego, czy to właśnie jego zachowanie stanowi o niebezpieczeństwie dla życia lub zdrowia oraz czy można mu przypisać na przykład zadanie uderzenia powodującego uszczerbek na zdrowiu lub utratę życia (Mozgawa Marek (red.), Budyn-Kulik Magdalena, Kozłowska-Kalisz Patrycja, Kulik Marek, Kodeks karny. Praktyczny komentarz, Oficyna, 2010).

Przekładając powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, w pierwszej kolejności należy wskazać, iż niewątpliwie wszyscy trzej napastnicy w nocy z 17/18 grudnia 2016 r. wzięli udział w pobiciu pokrzywdzonego S. M.. Wszyscy trzej sprawcy brali aktywny udział w pobiciu pokrzywdzonego. Powyższe wynika bezpośrednio z wyjaśnień oskarżonego, pozostałych współuczestników, zeznań naocznych świadków przesłuchanych w sprawie i z zapisu monitoringu.

W wyniku zdarzenia pokrzywdzony doznał obrażeń ciała w postaci: stłuczenia i licznych otarć twarzy, głowy, kończyn górnych i dolnych, wieloodłamowego złamania kości zatoki szczękowej prawej częściowo z przemieszczeniem, wieloodłamowego złamania kości zatoki szczękowej lewej, wieloodłamowego złamania kości nosa z przemieszczeniem, złamania łuku jarzmowego lewego. Niewątpliwie dołączona do akt sprawy opinia lekarska (vide k. 28 – 29, k. 146) dowodziła urazów doznanych przez pokrzywdzonego S. M.. Sąd nie miał wątpliwości co do wiarygodności przedmiotowej diagnozy. Opinia została sporządzona przez osobę dysponującą wiedzą specjalistyczną. Sformułowane przez lekarza wnioski stanowiły logiczną konsekwencję przeprowadzonych badań. Ponadto strony nie zgłaszały uwag w omawianym zakresie. Nadto dowód powyższy uzupełniały: protokół oględzin osoby i materiał poglądowy oraz zeznania samego pokrzywdzonego, który zeznał, że do nie zakończył jeszcze definitywnie leczenia doznanych w wyniku zajścia urazów.

Z tych wszystkich względów materiał dowodowy zgromadzony w sprawie był oczywisty i zajął się wzajemnie.

W tej sytuacji nie budziło wątpliwości, że oskarżony dopuścił się zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu.

Wymierzając oskarżonemu N. Z. karę Sąd uwzględnił zarówno okoliczności łagodzące jak i okoliczności obciążające. Do tych pierwszych należał niewątpliwie jego młody wiek. W chwili orzekania oskarżony miał dopiero 19 lat, zaś w chwili popełnienia czynu 18. Na korzyść oskarżonego Sąd wziął również pod uwagę fakt, że od początku konsekwentnie przyznawał się on do popełnienia zarzucanego mu czynu oraz złożył wyjaśnienia odtwarzające rzeczywisty przebieg wydarzeń. Okolicznością łagodzącą był również fakt braku uprzedniej karalności oskarżonego (vide karta karna). Nadto, oskarżony swojego czynu dopuścił się będąc pod działaniem impulsów, motywowany mylnie pojmowaną zasadą solidarności koleżeńskiej.

Okolicznością obciążającą był natomiast finalny skutek zachowania oskarżonego, w tym rozległy zakres doznanych przez pokrzywdzonego obrażeń.

Uwzględniając powyższe, a także wyżej wskazane okoliczności, Sąd orzekł wobec oskarżonego N. Z. karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności. Zdaniem Sądu wymierzona kara nie może zostać poczytana jako zbyt rażąca swoją surowością, chociażby z uwagi na ustawowe zagrożenie sankcją za tego typu przestępstwo oraz skutki zaistniałego czynu..

Na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk, art. 70 § 2 kk i art. 73 § 2 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego N. Z. kary pozbawienia wolności Sąd w pkt II wyroku warunkowo zawiesił tytułem próby na okres 3 (trzech) lat oraz oddał go w tym czasie pod dozór kuratora sądowego. Sąd zawieszając oskarżonemu wykonanie orzeczonej kary miał na względzie jego młody wiek oraz dotychczasowy tryb życia. Oskarżony normalnie funkcjonował w społeczeństwie, pracował dorywczo i nigdy wcześniej nie wchodził w konflikt z prawem. Sąd wyraża nadzieję, iż wejście w konflikt z prawem miało jedynie incydentalny charakter w życiu oskarżonego i nigdy więcej się nie powtórzy. W ocenie Sądu kara warunkowo zawieszona odniesie swój skutek w zakresie prewencji ogólnej i indywidualnej, zapobiegając powrotowi

oskarżonego do przestępstwa, jednocześnie skłoni oskarżonego do przestrzegania obowiązujących przepisów prawa. Oskarżony w okresie próby ma okazję wykazać się swoją nienaganną postawą, iż zasłużył sobie na daną mu przez Sąd szansę. Dozór kuratora jest zaś obowiązkowy względem sprawców młodocianych.

Na podstawie art. 72 § 1 pkt 1 kk Sąd zobowiązał oskarżonego N. Z. w okresie próby do informowania sądu o przebiegu okresu próby. Instytucja ta wzmocni kształtowanie właściwej postawy w oskarżonym.

Na podstawie art. 46 § 1 kk zaś Sąd orzekł wobec oskarżonego N. Z. obowiązek zapłaty na rzecz pokrzywdzonego S. M. kwoty 7.500 (siedmiu tysięcy pięciuset) złotych tytułem częściowego naprawienia szkody oraz kwoty 7.500 (siedmiu tysięcy pięciuset) złotych tytułem częściowego zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Sąd orzekając w tym zakresie miał na względzie, iż pokrzywdzony ma możliwość dochodzenia ewentualnych dalszych roszczeń na drodze postępowania cywilnego. Na dzień orzekania leczenie nie było jeszcze ostatecznie zakończone i niemożliwym było ustalenie dokładnego i ostatecznego rozmiaru poniesionej szkody.

Na podstawie art. 63 § 1 i 5 kk na poczet orzeczonej wobec oskarżonego N. Z. kary pozbawienia wolności Sąd był zobowiązany do zaliczenia okresu rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniu 12 stycznia 2017 roku od godz. 10:30 do godz. 15:25.

Na podstawie art. 627 kpk zasądził od oskarżonego N. Z. na rzecz oskarżyciela posiłkowego S. M. kwotę 768 (siedmiuset sześćdziesięciu ośmiu) złotych tytułem wydatków poniesionych w sprawie związanych z ustanowieniem jednego pełnomocnika.

A na podstawie art. 624 § 1 kpk i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. Nr 49 poz. 223 z 1983 roku z późn. zm.) Sąd zwolnił oskarżonego N. Z. od obowiązku uiszczenia kosztów sądowych przejmując je w całości na rachunek Skarbu Państwa. W ocenie Sądu przemawiała za takim rozstrzygnięciem jego obecna sytuacja finansowa i majątkowa, oraz fakt wykonania innych obowiązków finansowych nałożonych niniejszym wyrokiem względem pokrzywdzonego.

ZARZĄDZENIE

- (...)

-(...)

- (...)

(...)